

нѣто на сърцето си. Очытъ му много внимателно слѣдовахъ сичко което происхождаше въ *ауто-да-фето* и вътрешна огневѣца го мѣчаше. И когато сичкытъ жертвы са покачихъ на огнѣветъ раздирателны хълцанія издувахъ гърдытъ на любимица който колѣничалъ като че са моли прикры съ рѣцѣ лицето си за да си скрие сълытъ.

Царьтъ остави тогасъ балкона, и като влѣзваше въ стантъ си, дъщерята на герцога де Мондеяра са хвърли на колѣнѣ предъ него и съ плачь подвигна къмъ него умоляющы рѣцѣ.

— Що искашь отъ мене, чадо мое? попыта я царьтъ очуденъ.

— Милость, Ваше Величество, за годеника ми, който са намѣрва въ тъмницытъ на инквизиціята.

— Чадо мое, рече царьтъ покъртенъ, моята власть е слаба предъ властѣта на инквизиціята; мыслѣмъ че единственыйтъ който може да ти помогне въ туй обстоятелство, е дѣдо ти, герцогъ де Медина-Челли, и ето го! . . .

— Ваше Величество, отговори старыйтъ аристократъ, онзи който щѣше да ми стане зеть обезчести рыцарското званіе и длѣжноститѣ на благороденъ и на христіанинъ. Инквизиціята го запрѣ, но донъ Карлосъ самъ присѣди на себе си, като си смаза главата о стѣнытъ на тъмницата, за да избѣгне срамното наказаніе.

На жестокия този отговоръ на великия знаменоносець, Жарль V не можи да прегълне едно извикване отъ ужасъ и жалость. Злочестата дѣвица падна безчувствена на земята. По кыманьето на Медина-Челли, двѣ жены я издигнахъ и отнесохъ. Царьтъ мълчеливъ са оттегли. Смъртнытъ наказанія са поченъхъ. Зрѣлището бѣше трагическо! Сѣкый отъ ослѣденытъ колѣничаше предъ огня, който са готвеше да го изгори. Десетѣтъ юдѣйствующы еретицы първы стѣпахъ на огнѣветъ, и подиръ малко гѣстъ дымъ и пламъкъ